

Beatrijs van den Brink roeit vanaf 2006 bij R&ZV Jason te Arnhem in verschillende ploegen, dames en gemengd. In regiowedstrijden haalde zij met een vaste wedstrijd ploeg goede resultaten. Sinds anderhalf jaar schrijft zij een column in ROEIEN.

Reageren?

Beatrijs.column@gmail.com

Scheef

Het is scheef verdeeld vinden we vaak. Rijkdom, macht, intelligentie, talenten en soms ook in de roeisport bij de toedeling van boten naar de roeiers. Maar is dat een probleem? Als de onderliggende gedachte klopt niet. Als de schaduwkant van het menselijk wezen hierin overheerst wel. Bij schaarste in het botenarsenaal van de kleine verenigingen stof te over om over te bakkeleien.

“Waarom mag ik niet in die wedstrijdboot?”, vroeg een doorwinterde roeister aan de wedstrijdcommissaris. “Jij bent geen wedstrijdroeier”, was haar antwoord, dus daar ligt de grens. We sparen onze wedstrijdboten zoveel mogelijk.

“Mijn brede heupen passen alleen in die ene lichte wedstrijd-skiff en ik roei al sinds mijn jeugd en geef zelfs les”, sribbelde zij zachtjes tegen, maar de zaak leek reeds beklonken.

Uiteindelijk werd ingezien dat de toedeling op andere criteria gestoeld moest worden.

We zoeken nog iemand voor de feestcommissie. “Nee, die willen we niet”, sprak een zoekend commissielid over een suggestie, “want die persoon is mij te serieus. Zo kom je nooit tot een feestelijk concept.”

“Die let misschien goed op het budget”, sputterde ik tegen. “Dan voorkom je de down na de up. Zo houd je de balans.”

“Waar ben jij mee bezig?”, vroeg iemand na een tijdje tegen mijn scheef hangende rug aan te hebben gekeken tijdens een mooie tocht op de Rijn. “Ben je iets aan het compenseren? Hangen wij soms scheef of is dat jouw normale afwijking?” “Er zit wel meer scheef in mijn leven”, mompelde ik, “vandaar.”

Ons botenhuis hing scheef en iemand opperde dat we niet zoveel ballast aan een kant moesten zetten. “Die vriezer in de clubkamer is te zwaar”, sprak hij, terwijl hij nog het ei van Columbus aan het zoeken was. Later bleken er lekken te zitten in het ponton, waarop het clubgebouw rustte. De daardoor ontstane wateroverlast was de boosdoener.

“De verhouding tussen roeiboten en kano’s zit scheef in de loods en t.o.v de motorbootvereniging zit het ook scheef”, merkte een roeier op. “Als wij een paar meter van de aangrenzende box krijgen, dan bouwen we uit en hoeven onze boten niet zo krap op elkaars lip te zitten.”

“De verhouding tussen geven en nemen zit zo scheef bij de meeste mensen”, sprak de filosoof. “Als we allemaal in eerste instantie aan nemen denken i.p.v. geven dan blijven de verhoudingen scheef. Daar word je niet vrolijk van. In de roeisport zit de verhouding gebruik en oog voor het materieel ook vaak scheef.”

Het streven naar meer verbondenheid tussen roeier en boot, door het leveren van een permanente zorg door iedere gebruiker, is niet alleen rond de feestdagen een mooie gedachte. Dit integreren in de verenigingscultuur maakt veel recht wat nu scheef zit. De economische crisis van nu helpt ons om bewuster om te gaan met het aanwezige materiaal en er zuiniger mee om te springen waardoor we er langer plezier van hebben. Binnen de roeivereniging zal dit bewustzijn waarschijnlijk toenemen en zijn vruchten afwerpen. Zo wordt scheef vanzelf een beetje recht.